

หลักและกระบวนการในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง

ซูการ์โนเข้ามาสู่เวทีการเมืองในฐานะผู้นำชาตินิยมสืบต่อจากผู้นำในอดีตที่มีเจตนารมณ์
อย่างเดียวกัน เขาพยายามพัฒนาตัวเองให้กลายเป็นแกนกลางแห่งความสามัคคีของคนในชาติ
แม้ว่าในช่วงระยะเวลาแห่งการเป็นผู้นำชาตินิยม มีผู้นำร่วมสมัยเดียวกันหลายคน ซึ่งต่างก็ได้รับ
การศึกษามาจากต่างประเทศและในประเทศ แต่ในทางกลางบรรยากาทางการเมืองที่ตกอยู่ภาย
ใต้อิทธิพลของระบบอาณานิคม ซูการ์โนสามารถทำให้ตนเองกลายเป็นผู้นำที่มีบทบาทสำคัญเหนือ
ผู้นำคนอื่น ๆ และได้รับการสนับสนุนจากพลังทางการเมืองไม่ว่ากลุ่มชาตินิยม กลุ่มศาสนา และกลุ่ม
นิยมลัทธิมาร์กซิสต์ ตลอดจนประชาชนทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะชาวยุวชน ทั้งนี้เพราะเหตุผลหลาย
ประการ แต่ที่สำคัญที่สุดมีเพียง ๒ ประการ คือ (๑) เขาได้ร่วมทำการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ
ทางการเมืองนับตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนจนกระทั่งได้เป็นผู้นำ (๒) การยอมรับของประชาชน

การต่อสู้เพื่อให้อินโดนีเซียหลุดพ้นจากการปกครองของลัทธิอาณานิคมนั้น ซูการ์โนได้เข้า
มีส่วนร่วมตลอดระยะเวลา เขาได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ร่วมกับประชาชนจนกลายเป็น
บุคคลที่ประชาชนมีความศรัทธาและให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก เพราะเขาได้เติบโตขึ้นมา
ตามกลางของความเป็นชาตินิยมอินโดนีเซียอย่างสมบูรณ์ที่สุด ยังผลให้เขาสามารถเข้าใจความต้องการ
ของชาตินิยมอินโดนีเซียดีกว่าผู้นำคนอื่น ๆ และสามารถปฏิบัติเพื่อตอบสนองความต้องการให้สอดคล้อง
กับค่านิยมของคนทุกระดับชั้นในสังคม เขาใจจุกอนจุกแข็งของศัตรู ผู้ร่วมงาน และประชาชน จน
สามารถวิพากษ์วิจารณ์บุคคล และเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ความใกล้ชิดกับประชาชนทำให้
ซูการ์โนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับกระแสการเมืองภายในประเทศติดต่อกันทุกระยะ
ในขณะที่ผู้นำคนอื่น ๆ กำลังศึกษาอยู่ในต่างประเทศ เพราะฉะนั้นการอยู่ใกล้ติดกับประชาชนและ
เหตุการณ์ทางการเมืองภายในประเทศตลอดเวลารวมส่งผลให้ซูการ์โนมีบทบาททางการเมืองเหนือ
ผู้นำคนอื่น ๆ

การยอมรับของประชาชน เป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุด เพราะช่วยสร้างความชอบธรรมให้

แก่เขาจนทำให้เขาติดตามมาเป็นกลไกที่รวมพลังของอินโดนีเซียทั้งหมดเข้ามาไว้ด้วยกัน และในที่สุด
ที่เวลานั้นเป็นพลังผลักดันให้กระบวนการนิยมซ้ายเกิดการเคลื่อนไหว ยังผลให้ซูการ์โนเมื่ออิทธิพลเหนือ
ผู้นำคนอื่น ๆ อย่างกว้างขวาง และเห็นอิทธิพลของผู้นำที่พยายามจะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งลัทธิชาตินิยม
นิยมลงไปในทุกระดับชั้นของสังคม และทุกส่วนของประเทศ ^{๒๔}

ซูการ์โนพยายามสร้างความยิ่งใหญ่ให้กับตัวเขาเองด้วยการทำลายอุปสรรคขวางกั้นนำนา
รณิกที่ทำให้ชาวอินโดนีเซียต้องแบ่งแยกกันหรือเกิดความวุ่นวายในความแตกตางกัน นั่นคือการยุบเอา
เอกราชมาเป็นช่องทางในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง ซูการ์โนได้พิจารณาอย่างรอบ
กอบและทดลองใจอย่างแน่วแน่ว่า เป้าหมายในการต่อสู้ทางการเมืองมีเพียงประการเดียวคือความ
เป็นเอกราช ปรารถนาจากการปกครองของเนเธอร์แลนด์ด้วยความกตัญญูที่ระบอบขึ้นมาประจวบเหมาะ
ในเรื่องเอกราช จึงเป็นความกตัญญูที่แยบยลกว่าผู้นำคนอื่น ๆ คือ ซูการ์โนคิดว่า "พลังมวลชนเป็น
กุญแจดอกสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ" ^{๒๕}

ใน ค.ศ. ๑๙๖๔ ซูการ์โนได้ให้ความเห็นว่า ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่า ปัญหาสำคัญที่สุดที่
เราทางกักกำลังกรุนกิดและสองทำให้สำเร็จคือเอกราชของอินโดนีเซีย เป็นเป้าหมายอันแรกของ
กระบวนการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราช ถ้าเราทำสำเร็จปัญหาต่าง ๆ ที่เรากำลังเผชิญหรือห้อม
ล้อมตัวเรายูณานับประการ ก็จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขด้วยดี เอกราชต้องเป็นเป้าหมายอันคัม
แรก

ซูการ์โนพยายามพัฒนาเป้าหมายให้เด่นโดยการกวาดเป้าหมายอื่น ๆ ที่เขาเห็นว่า เป็น
เป้าหมายอันคัมรองออกไปจากภาพพจน์ของประชาชน เช่นเป้าหมายในเรื่องการปรับปรุงสังคมและ
เศรษฐกิจ และยุบเอาการกอบกู้เอกราชมาเป็นเป้าหมายหลักในการแสวงหาอำนาจทางการเมือง
พร้อมกับเรียกร้องให้ประชาชนร่วมกันต่อสู้ภายใต้การนำของซูการ์โนเอง เพื่อไหม้บรรดาเป้าหมายคัม
กล่าว เพราะสาเหตุที่ทำให้ประชาชนเคืองรอนก็คือ การตกเป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์ ยังผล
ให้เป้าหมายหรือช่องทางในการต่อสู้กับรัฐบาลอาณานิคมของผู้นำหรือสถาบันอื่น ๆ ถูกขับออกไปจาก

^{๒๔} Howard Palfrey Jones, Indonesia : The Possible Dream (New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1971), p.161.

^{๒๕} Ibid., pp.56 - 57.

ความทรงจำของชาวอินโดนีเซียในขณะที่ถูกเข้าบางคนก็อาจจะปรับปรุงเรื่องเศรษฐกิจเป็นเป้าหมายอัน
 คับแค้น เนื่องจากผู้นำเหล่านั้นล้มคิดไปว่าคนที่เลือกครองเพราะเศรษฐกิจมีน้อย เพราะสภาพความ
 เป็นอยู่ของชาวอินโดนีเซียยังมีชีวิตอยู่ได้โดยอาศัยธรรมชาติในการประกอบอาชีพ แทนที่ถูกกดขี่
 ข่มเหงโดยระบบอาณานิคมที่กดขี่มาหลายครั้งศตวรรษ ซึ่งมีแต่การรบราฆ่าฟันกัน มีมากกว่า
 ปัญหาอย่างอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้เอง ชาวอินโดนีเซียทุกรุ่นในสังคมนับตั้งแต่ชนชั้นกรรมกรอาชีพ จน
 ถึงพวกนายทุน หรือผู้อยู่ในสังคมชั้นสูงยอมรับเป้าหมายของการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชของ
 ชูการ์โน และยอมรับว่าการจะบรรลุเป้าหมายได้ ชูการ์โนต้องเป็นผู้นำ ชีวิตของชาวอินโดนีเซียใน
 ระยะเวลาการต่อสู้เพื่อเอกราชไม่มีอะไรมากไปกว่าบุงการโน (Bung Karno) ประชาชนไม่ได้นสน
 ใจในความกิดที่เป็นศูนย์กลางของชูการ์โน แต่ชาวอินโดนีเซียมองชูการ์โนเป็นเพียงผู้นำในการต่อสู้
 เพื่ออิสรภาพ ทั้งร่างกาย จิตใจ และดวงวิญญาณของชูการ์โนเป็นจุดรวมแห่งความรู้สึกทั้งหมด และ
 เป็นความรู้สึกที่มีลักษณะต่อเนื่องกันยาวนาน ซึ่งฝังอยู่ในส่วนลึกของหัวใจของชาวอินโดนีเซียทั้งหมด ^{๒๖}

ชูการ์โนยอมรับว่า การต่อสู้ทางการเมืองในรูปแบบการที่มุ่งหน้าและสนับสนุนด้วยพลัง
 มวลชนนั้นมันซับซ้อนหลายอย่าง แต่ที่สำคัญคือ ขั้นที่ ๑ สร้างอารมณ์ ขั้นที่ ๒ สร้างองค์การ ขั้นที่ ๓
 ทำการปฏิวัติ ^{๒๗} จากแนวความคิดของชูการ์โนที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยอมรับรูปใดว่า เป้าหมายใน
 การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง คือ "การกอบกู้เอกราช" ส่วนวิธีการจะบรรลุเป้า
 หมายได้ต้องทำโดยการปฏิวัติ และการปฏิวัติจะเกิดขึ้นได้ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามขั้นตอน ๓ ขั้น
 ดังกล่าวแล้ว เพราะฉะนั้นแนววิเคราะหการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในทางการเมืองของ
 ชูการ์โนที่จะเน้นในบทนี้ก็คือ ชูการ์โนได้ใช้ยุทธวิธีทางบุคลิกภาพ อุดมการณ์ และการดำเนิน
 นโยบายต่างประเทศในการสร้างอารมณ์ สร้างองค์การ และทำการปฏิวัติอย่างไรจนประสบความสำเร็จ

การสร้างอารมณ์ กลวิธีในการสร้างอารมณ์โดยทั่วไป ของชูการ์โนไม่ว่าจะใช้ยุทธวิธี

^{๒๖} Ibid., p.61.
^{๒๗} Gunung Agung (H.K.) (ed.), op.cit., p.89.

ทางบุคลิกภาพ อุดมการณ์ และการดำเนินนโยบายต่างประเทศที่สำคัญ คือ ชูการโน้มน้าวทำให้
 ประชาชนซัดแย้งกับสิ่งที่เขาบอกประชาชนว่าเป็นศัตรูของชาติ และประชาชนจะรวมมือกันหรือ
 เรียกร้องให้มีการทำอย่างใดให้รู้ถึงกลาแล้ว เขาจะออกมาเป็นผู้นำที่เด่นภายใต้การสนับสนุนของ
 ประชาชน

๑. การสร้างอารมณ์ให้เกิดความรู้สึกซัดแย้งระหว่างประชาชนกับรัฐบาลอาณานิคม โดย
 โฆษกวิวิทางบุคลิกภาพ กล่าวคือ ชูการโน้มน้าวที่จะให้โฆษกวิวิทางบุคลิกภาพทางการเมืองสร้าง
 ความซัดแย้งระหว่างชาวอินโดนีเซียกับรัฐบาลอาณานิคมของ เนเธอร์แลนด์ ว่ารัฐบาลดังกล่าวเป็น
 ศัตรูของชาติและเป็นต้นเหตุของความเดือดร้อนของประชาชน โดยแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ในลักษณะ
 ที่พลังเคลื่อนไหวอย่างมีระเบียบ คงทน และต่อเนื่อง ปฏิกิริยาดังกล่าวเกิดขึ้นจากตัวกระตุ้นทาง
 การเมืองอันใดแกบุคคลที่มุ่งใจทางการเมือง การเรียนรู้หรือประสบการณ์ทางการเมือง และ
 ความต้องการที่แท้จริงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง เพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว
 ข้างบน ชูการโน้มน้าวจะเรียกร้องให้มีการกระทำในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ รวบรวมพลังเพื่อเตรียม
 ตัวเข้าต่อต้านหรือทำลายล้างอำนาจทางการเมืองของรัฐบาลอาณานิคม การเรียนรู้หรือประสบ
 การทางการเมืองจะถูกนำมาใช้ในการปกป้องชาวอินโดนีเซีย พฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกมา
 มักจะเป็นไปในลักษณะของการซัดแย้งกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในจิตใจของชนหรือทำให้ความซัด
 แย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจถูกแสดงออกมาเป็นความซัดแย้งภายนอก

๑.๑ การรวมพลังเพื่อเตรียมตัวเข้าต่อต้านหรือทำลายล้างอำนาจทางการเมืองของ
 รัฐบาลอาณานิคม ชูการโน้มน้าวที่จู่โจมของชาวอินโดนีเซียทำให้การต่อสู้กับรัฐบาลอาณานิคมที่
 แล้ว ๆ มาไม่สำเร็จ เพราะขาดความสามัคคี เขาจึงเพียรพยายามทุกวิถีทางที่จะให้มีการรวม
 พลังของชนในชาติกันอย่างเหนียวแน่น แม้ว่ากลุ่มพลังทางการเมืองแบ่งแยกเป็นฝ่ายต่าง ๆ แต่ละ
 ฝ่ายต้องมีเพียงหนึ่งเท่านั้น ก็คือหนึ่งชาตินิยมมาจากกลุ่มชาวมินฮาซา (minahasa Union) หนึ่ง
 มุสลิมมาจากกลุ่มแพนอิสลาม (Pan-Islam) และหนึ่งมาร์กซิสต์มาจากพวกสากลนิยม

(Internationalist) นั้นหมายความว่าพรรคชาตินิยมจะเป็นแกนนำกลุ่มชาตินิยมในขณะที่
 แพย์ฮิสตามเป็นแกนนำกลุ่มมุสลิมและพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินโดนีเซียเป็นแกนนำของกลุ่มมาร์กซิสต์
 และกลุ่มนี้เป่าหมายของการต่อสู้เหมือนกัน คือ "เอกราชของอินโดนีเซีย" แลพลังที่เกิดจาก
 ความสามัคคีของทั้ง ๓ กลุ่มจะถูกนำมาใช้เป็นแรงผลักดันในการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อความ
 สำเร็จหรือบรรลุเป้าหมาย

ซูการ์โนในฐานะที่เป็นผู้นำกลุ่มชาตินิยมได้พยายามพัฒนาตัวเองให้เป็นที่น่าพอใจทางการเมือง
 เมืองกลุ่มอื่น ๆ กลุ่มชาตินิยมจะเป็นกลุ่มแรกที่จะถูกโจมตีมาจริงใจให้คลายความวิตกกังวลของเขา
 และสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้น ความเชื่อมั่นจะไปทำลายความรู้สึกในเรื่องบ่อนทำลายภายในชาติให้
 หมดไป ซูการ์โนจึงให้ความสำคัญแก่ความเชื่อมั่นในตนเองว่าจะต้องเกิดขึ้นภายในชาติและในจิตใจ
 ของชาวอินโดนีเซียทั้งหมด ถ้าทุกคนมีความรู้สึกของความเป็นชาตินิยมก็จะก่อให้เกิดความเชื่อมั่น
 เหมือนกันหมด และความปรารถนาขั้นสุดท้ายก็จะสัมฤทธิ์ผล เพราะการปฏิวัติย่อมขึ้นอยู่กับจิตใจของ
 คนที่จะทำการปฏิวัติมากกว่าอย่างอื่น

ซูการ์โนเชื่อมั่นว่าทั้ง ๓ กลุ่มจะรวมกันเพราะกำลังเผชิญโชคชะตาหรือภัยอย่างเดียวกัน
 คือการกดขี่ข่มเหงของลัทธิอาณานิคม เพื่อให้ทั้ง ๓ ฝ่ายมารวมกัน เขาได้นำหลักการของคานธีมา
 ใช้โดยกล่าวว่า "ความรักของชากรเจ้าที่มอบมาสู่ภูมิส่วนหนึ่งเป็นความรักชาติ นอกนั้นเป็นความ
 รักเพื่อนมนุษย์ธรรมดา จะไม่มีบุคคลใดในสังคมนี้จะหลุดพ้นไปจากความรักของชากรเจ้าได้" ๒๘
 ย้ำว่าคานธีสามารถทำให้กลุ่มมุสลิมเข้ากับกลุ่มฮินดู กลุ่มพราหฺ์ กลุ่มเจน และกลุ่มชัคห์
 พยายามให้กลุ่มมุสลิมกับกลุ่มนิยมลัทธิมาร์กซิสต์มารวมกันอยู่ในลัทธิชาตินิยมเดียวกัน ผู้ที่รักชาติและ
 มีความรู้สึกในความเป็นชาตินิยมจะเป็นที่รักของพระเจ้าและเป็นการแสดงให้พระเจ้าเห็นว่าเป็นผู้
 เสียสละ เพราะรวมกันเพื่อมนุษยด้วยกัน ในการโน้มน้าวให้เกิดการรวมพลังกัน กลุ่มชาตินิยม
 เป็นแกนกลางถึงกลุ่มอื่น ๆ เขามารวมกันเป็นกลุ่มชาตินิยมอินโดนีเซีย ในขั้นแรกทำให้กลุ่มชาตินิยม

กลายเป็นแกนนำในท้องแสดงความสามารถออกมาให้กลุ่มอื่นยอมรับโดยการรณรงค์ต่อต้านพวกอาชญา
 นิคม และจักรวรรดินิยมทั้งภายในและภายนอกประเทศทั่วเอเชีย ให้ชาวเอเชียรวมกันเป็นชาว
 เอเชียที่ยิ่งใหญ่ เป็นเอเชียต่อต้านยุโรป และยกฐานะของลัทธิชาตินิยมแห่งอินโดจีน เอเชียซึ่ง เป็นลัทธิ
 ชาตินิยมที่ยิ่งใหญ่ เป็นลัทธิชาตินิยมแห่งตะวันออก กลายเป็นแกนนำและเป็นแบบอย่างของลัทธิชาติ
 นิยมระหว่างชาติ

สำหรับพวกมุสลิมเป็นพวกที่มีจำนวนมาก และเป็นพวกที่ไฝหาสันติ จึงเป็นศัตรูคู่แค้นแห่ง
 ความเสื่อมในตัวเอง และเคยเป็นผู้ต่อต้านลัทธิตะวันออกหรือลัทธิจักรวรรดินิยมมาก่อน ส่วนพวก
 กลุ่มมาร์กซิสต์ยอมไม่มีปัญหา เพราะกลุ่มนี้ต่อต้านลัทธิมายทุนโดยตรงอยู่แล้ว ขอสำคัญพยายามทำ
 ให้กลุ่มชาตินิยมเป็นที่ยอมรับของกลุ่มอื่นโดยมองหาผลประโยชน์ร่วมกันมาเป็นสื่อกลางผูกมัดกลุ่ม
 ต่าง ๆ เอาไว้ ให้กลุ่มชาตินิยมเกินเขาหากกลุ่มมุสลิมและกลุ่มมาร์กซิสต์ ในขณะที่ทั้ง ๒ กลุ่มก็เกิน
 มาประชิดกลุ่มชาตินิยม แล้วให้กลุ่มชาตินิยมเป็นแกนนำในการต่อสู้

ซูการ์โนพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าความคิดที่ฝ่ายมุสลิมไปตั้งข้อสงสัยต่อฝ่ายชาตินิยมและฝ่าย
 มาร์กซิสต์นั้นไม่ถูกต้อง ฝ่ายมุสลิมต้องระลึกเสมอว่าในโลกของอิสลามนั้น เคยกล่าวหาว่าฝ่ายตะวัน
 ตกเป็นพวกไม่ศรัทธา (infidel) เพราะฉะนั้นในขณะที่พวกตะวันออกกำลังกดขี่พวกมุสลิม
 พวกมุสลิมควรจะรวมตัวเข้ากับพวกมาร์กซิสต์เพื่อร่วมพลังจากหนึ่งเท่าเป็น ๒ เท่า เขาทำการรวม
 ด่างพวกตะวันออกให้หมดไป ซูการ์โนพยายามที่จะจูงใจของมุสลิมอีกต่อไปว่า มุศตหุอยางหนึ่งที่ทำ
 ให้สังคมนิสต์ตามในอินโดนีเซียลาหลัง เนื่องจากความไม่เข้าใจในแก่นแท้ของศาสนาอิสลาม จึง
 กลายเป็นอุปสรรคต่อการที่สังคมนิสต์ตามจะเข้ากับกลุ่มต่าง ๆ เพราะการนับถือศาสนาอิสลามของ
 สังคมนิสต์นั้น ไม่พยายามที่จะยกเอาหลักคำสอนของศาสนาให้ถูกต้อง ในทำนองเดียวกับบรรดา
 มุสลิมของอินโดนีเซีย ความวิวัฒนาการถึงถึงความยิ่งใหญ่ในอีกศตวรรษจะทำให้พวกมุสลิมลาหลัง
 มุสลิมทุกคนควรจะใส่ใจกับความเจริญในยุคอาณาจักรศรีวิชัย อาณาจักรมลายู และ
 อาณาจักรมาราฐัม (Maratam) พร้อมกับช่วยกันพยายามพัฒนาสังคมนิสต์ให้ก้าวหน้าอย่างที่เป็น
 มาแล้วในยุคดังกล่าว เพื่อให้ชีวิตของชาวอินโดนีเซียในปัจจุบันหลุดพ้นจากการกดขี่และเขาผูก
 ประชาธิปไตย ซึ่งเป็นยุคแห่งเสรีภาพ ยุคแห่งความเป็นมนุษยธรรม และยุคแห่งความคิดของมนุษย์
 ซึ่งเคยเกิดมาแล้วในอดีต ท่องทำให้ความเจริญรุ่งเรืองเกิดขึ้นมาอีก ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต
 เพราะฉะนั้นกลุ่มต่าง ๆ ต้องร่วมมือกันเพื่อให้ได้มาซึ่งประชาธิปไตย ส่วนกลุ่มมาร์กซิสต์นั้นพยายาม
 ปรับแผนนโยบายหรือยุทธวิธีให้สอดคล้องกับกลุ่มต่าง ๆ และสภาพแวดล้อมทางการเมืองอยู่ตลอด

เวลา^{๓๐} ในที่สุดความเชื่อที่ว่าทุกอุดมกำลังเผชิญโชคชะตาอย่างเดียวกัน คือ การกดขี่ของรัฐบาลอาณานิคม การไหลลุดพ้นจากสถานการณ์ดังกล่าวต้องทำการปฏิวัติ เพื่อให้โคมาซังเอกราชภายใต้การนำของเขา โดยการสนับสนุนของอุดมราตินิยมร่วมกับอุดมมุสลิมเป็นแนวร่วมเดวิดถึงคุณคุณมาร์กซีสต์เขามากซึ่งมีฤทธิ์เดช

๑.๒ การเรียนรู้หรือประสบการณ์ทางการเมืองถูกนำมาใช้เพื่อปกป้องชาวอินโดนีเซีย
ซูการ์โนพยายามประพาศิทธิในชาวอินโดนีเซียเห็นว่าเขาคือผู้ที่เกิดมาเพื่อได้

บาป (Ratu Adil) เพราะชาวอินโดนีเซียนั้นมีโลกทัศน์ทางการเมืองตามแนวความคิดของทฤษฎีเทวสิทธิ์^{๓๑} คือผู้ที่ทำการปกครองเป็นพระเจ้าที่จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อปกครองประชาชนและผู้ที่ปกครองนั้นอำนาจของพระเจ้าอยู่ในตัว โกรมีอำนาจดังกล่าวต้องรักษาไว้ด้วยความระมัดระวัง เพราะเป็นพระเพลิงทอมตะ (immortal fire) จะมอบให้คนอื่นไม่ได้ ความเข้าใจในจุดอ่อนของประชาชน เปิดโอกาสให้ซูการ์โนพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนอย่างกว้างขวาง เพราะตัวเขาเองเปรียบเสมือนพระเจ้าที่จุติลงมาเกิดเพื่อโคมาซังในชาวอินโดนีเซียหลุดพ้นจากการกดขี่ของลัทธิอาณานิคม เขามีความกล้าหาญพอที่จะเรียกร้องให้ชาวอินโดนีเซียลุกขึ้นมาต่อต้านลัทธิอาณานิคม แม้ว่าจะถูกจับกุมคุมขังก็ไม่ได้เกรงกลัว พร้อมทั้งจะเผชิญกับขอลดลาหาของรัฐบาลอาณานิคม เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อชาติและประชาชน พยายามพัฒนาความรู้ความสามารถและทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เพื่อปกป้องชาวอินโดนีเซีย

(ก) การทำทุกอย่างเพื่อชาติและประชาชน โดยที่ซูการ์โนยอมรับว่าชะตากรรมของชาติและของชาวอินโดนีเซียอยู่ในความรับผิดชอบของเขา เพราะฉะนั้นใครทำอะไรที่เป็นเหตุให้เขาเดือดร้อนก็เท่ากับว่าผู้นั้นได้ทำต่อชาติและชาวอินโดนีเซียทั้งหมด เขาจะมองหาทางปกป้องและแก้ขอลดลาหาในฐานะตัวแทนของชาติและชาวอินโดนีเซียทุกคน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเรื่องนี้ คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประมาณ ค.ศ. ๑๙๓๐ เมื่อศาลจะพิจารณาคดีพหุภาคคีที่รัฐบาลอาณานิคมกล่าวหา

^{๓๐}

Ibid., pp.65 - 79.

^{๓๑}

Howard Palfrey Jones, op.cit., p.62.

ว่า ชูการ์ไม่กลัวความไม่สงบขึ้นในดินแดนอาณานิคมของ เนเชอร์แลนด์ ชูการ์ไม่พยายามแกช
 กวาทหา แต่โคชูคินในเชิงทำลายและร้าวฉานมีให้ประชาชนเกิดยศซึ่งรัฐบาลอาณานิคม โดยเขา
 พยายามบอกให้ผู้พิพากษาทราบ ว่า "ประชาชนชาวอินโดนีเซียทุกคนเป็นเสียงเดียวกันว่า เขาทั้งหลาย
 กำลังเรียกร้องความเป็นเอกราช เราได้ดูที่ตัวของเราก่อนความคิดที่ศักดิ์สิทธิ์และมีเกียรติศักดิ์
 เรากำลังใช้ความเพียรพยายามที่จะกินรันทอสู เพื่อไม่ให้ใครมาซึ่งสิทธิและหยิบยื่นสิทธิที่วางไว้ในแก่น
 แขนงดินและประชาชนของเรามีชีวิตอย่างเสรี นับเป็นเวลา ๓๐๐ ปีมาแล้ว แม้ว่าจะเป็นเวลาถึง
 ๑๐๐๐ ปี ช่วงเวลานั้นไม่อาจที่จะวิครณสิทธิที่เรามีต่อประเทศและชาวอินโดนีเซียผู้ต้องการความ
 เป็นอิสระ เพื่อให้ใครมาซึ่งสิทธิอันสมบูรณ์ เราตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะต่อสู้กินรันทอสูเพื่อตอบสนองความ
 ต้องการของชาติ เราตั้งใจที่จะให้ใครมาซึ่งมาตุภูมิอินโดนีเซีย เราผู้ซึ่งยืนอยู่ ณ ที่นี้เป็นส่วนหนึ่งของ
 ของชาวอินโดนีเซีย ผู้ซึ่งซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อมาตุภูมิแห่งนี้ เสียงของเราที่พูดออกมาในท้อง
 ผู้พิพากษาของศาลาในขณะนี้ มันจะไม่ใคร่ถูกคุกคามในบริเวณท่าแพ แต่เสียงของเราจะต้องเข้า
 ประชาชนทุกคน ผู้ซึ่งเรารับใช้เขา เสียงจะกระจายไปทั่วทุกสารทิศ ขามทุ่งขามภูเขาและทะเล
 ชาวอินโดนีเซียที่ได้ยินเสียงของเราจะเกิดความรูสึกว่า เขาทั้งหลายเวลานี้กำลังร้องเสียงที่เขา
 พูดเอง และเดียวกับวัตถุประสงค์ของการพูดเขาคงได้เข้าไปสิงอยู่ในร่างของชาวอินโดนีเซีย เชื่อว่า
 ประชาชนชาวอินโดนีเซียและมาตุภูมิแห่งนี้จะประสบความสำเร็จสักวันหนึ่ง ซึ่งเป็นความสำเร็จที่
 เรียกว่า "ความรุ่งโรจน์อันอมตะ" (unending glory) โชคชะตาของเราจะเป็นอย่างไรก็
 ตาม แต่เราพร้อมแล้วที่จะรับฟังคำพิพากษาของศาล"^{๓๒}

(๒) การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เพื่อแสวงหาหนทางปกป้องชาวอินโด
 นีเซีย เพื่อจะได้ใช้ความรู้ความเข้าใจทางการเมืองเป็นเครื่องมือต่อรองกับรัฐบาลอาณานิคม
 เขม เขาได้ศึกษาพบว่าศาสนาอิสลามได้พูดเกี่ยวกับเรื่องความเสมอภาคเหนือสิ่งอื่นใด และ
 พยายามทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับลัทธิสังคมนิยม เพราะลัทธิดังกล่าวได้สอนให้เขา
 รู้แจ้งเห็นจริงว่าควรจะต้องก่อการอย่างไรในการต่อสู้หรือต่อรองกับรัฐบาลอาณานิคมให้สำเร็จใน

^{๓๒} Ibid., pp.57 - 58.

ที่สุด สิ่งเหล่านี้ได้กลายมาเป็นปรัชญาในการปฏิบัติ สอนให้เขารู้ว่าควรจะทำอย่างไร จะหาหนทางสำรองเพื่อปกป้องคุ้มครองชาวอินโดนีเซียอย่างไร และจะทำอย่างไรจึงจะปลูกฝังปรัชญาเหล่านี้ลงไปในชีวิตประจำวันของประชาชนเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนลุกขึ้นพร้อมกันทำการต่อต้านบุคคลที่มุ่งเหยียดหยามกับคำกล่าวของสวามีวิเวกะนั้นๆ ที่ว่า "เราต้องรอกันมานานแล้ว เราไม่มีเวลาที่จะรอกันให้อีกต่อไป ทุกคนจงขึ้น เพื่อพิสูจน์ความเป็นคน"^{๓๓}

๑.๓ พฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกมามักจะเป็นไปในลักษณะของการขัดแย้งกับความ เป็นจริงที่เกิดขึ้นในจิตใจของเขาหรือทำให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจถูกแสดงออกมาเป็นความขัดแย้งภายนอก

วิธีการที่ซูการ์โนนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเพื่อสร้างอารมณ์ขัดแย้งระหว่างชาวอินโดนีเซียกับรัฐบาลอาณานิคม คือการสร้างรัฐซ้อนรัฐ และกลยุทธ์ในการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างที่ญี่ปุ่นยึดครองตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๒ - ค.ศ. ๑๙๔๕

(ก) การสร้างรัฐซ้อนรัฐ จุดอ่อนของชาวอินโดนีเซียคือตกอยู่ใต้อิทธิพลของเทพนิยายมหากาพย์และรามายานา ซึ่งเรื่องราวจากเทพนิยายดังกล่าวถูกนำมาดัดแปลงเป็นหนังสือชุดให้ประชาชนชม ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำสงครามระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ หนังสือชุดจึงเป็นความหวังแห่งการกอบกู้เอกราชของชาวอินโดนีเซีย ซูการ์โนได้พัฒนาประสบการณ์ในเรื่องนี้มาสร้างความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับรัฐบาลอาณานิคม และระหว่างชาวอินโดนีเซียกับชาวฮอลันดาที่อาศัยอยู่ในอินโดนีเซีย ตามเทพนิยายมหากาพย์ที่เกี่ยวข้องกับการทะลุทะลวง เป็นการทำสงครามกันระหว่างผู้ครองอาณาจักรเพดากาสาส์กับอาณาจักรโกราวาส ผู้นำของอาณาจักรโกราวาสชื่อการ์โน (Karno) ได้กลับมาเป็นกษัตริย์หลังจากที่สงครามการทะลุทะลวงได้ผ่านไปแล้ว แม้ว่าเขาจะหายแพ้อาณาจักรเพดากาสาส์ ส่วนเพดากาสาส์เป็นวีรบุรุษในมหากาพย์ ซึ่งมีชัยในการทำสงครามการทะลุทะลวงกับโกราวาส ซูการ์โนได้ใช้เค้าโครงของเรื่องดังกล่าวมาวางแผนสร้างรัฐซ้อนรัฐ กล่าวคือให้ (๑) ฝ่ายโกราวาสเป็นแนวร่วมของคนตัวดำแดง ซึ่งหมายถึงชาวอินโดนีเซียหรือกระบวนกรชาว

^{๓๓} Ibid., p.60.

อินโดนีเซียที่กองการกอบกู้เอกราชนั่นเอง และมีซูการ์โนเป็นผู้นำ (๒) ฝ่ายเพนกวาสเป็นแนวร่วมของชนผิวขาว ซึ่งหมายถึงฝ่ายรัฐฆาตอาชญากรรม

ถ้าจะพิจารณาตามท้องเรื่องของการทะลุทศ แม้ว่าฝ่ายโกรวาตจะเคยขายแพฝ่ายเพนกวาสก็ตาม แต่ในที่สุดฝ่ายโกรวาตซึ่งมีซูการ์โนเป็นผู้นำได้ลุกขึ้นต่อสู้อีกครั้งหนึ่ง และได้ครองเมือง "หงาสตินา" (Ngastina)

ซูการ์โนได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องการสร้างรัฐฆอณรัฐอยู่ที่ประชุมบรรดาสมาชิกของสมาคมอิสลาม ที่ได้เชิญเขาไปปราศรัยที่เมืองเปกาดองกานว่า "ข้าพเจ้าเองไม่ค่อยมีความปรารถนามากนักที่จะให้มีการสร้างรัฐฆอณรัฐ ความที่สหพันธ์พรรคการเมืองเรียกร้องในขณะนี้โดยให้สหพันธ์พรรคการเมืองซึ่งข้าพเจ้าเป็นประธานเป็นฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดง เพราะถ้าเกิดมีแนวร่วมของชาวอินโดนีเซียขึ้นมา ความคิดเกี่ยวกับแนวร่วมของชนผิวขาวก็จะเกิดขึ้น และมีการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ของฝ่ายคนผิวขาว เพื่อหาหนทางป้องกันและจะเกิดการต่อต้านกัน เพื่อให้รอดพ้นจากการกระทำของฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดงหรือชาวพื้นเมือง ซึ่งอาจจะถึงขั้นฆ่ากันกันอย่างมาเลือดได้ หรืออาจจะไม่ฆ่ากันก็ได้ก็ตามหากว่า

(๑) แนวร่วมของชนผิวขาว หวังที่จะเป็นพันธมิตรกับแนวร่วมของชนผิวดำแดงก็จะมีอะไรเกิดขึ้น

(๒) แต่ถ้ายฝ่ายแนวร่วมของชนผิวขาวยังคิดว่าเขาต้องเป็นผู้นำหรืออาจรู้สึกกลัวกลัวไป และไม่อาจที่จะมอบความเป็นผู้นำเหนือกว่าให้แก่ฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดงขึ้นมาเป็นผู้นำได้แล้ว บัญชีต่างๆ ก็จะมา เพราะโดยทั่วไปแล้วฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดงมีจำนวนมากกว่า แม้ว่าจะขาดความรู้ เพราะฉะนั้นการมีจำนวนมากกว่านี้เองจะเป็นพลังผลักดันให้ฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดงวางตัวเป็นกลางไม่ได้ แต่ต้องขึ้นมาอยู่แนวหน้าและเป็นผู้นำ ถ้ามีการมีจำนวนกันว่าใครมากกว่ากัน ฝ่ายแนวร่วมของชนผิวดำแดงจะมากกว่าตลอดเวลา และความเป็นฝ่ายที่มีเสียงข้างมากจะมีผลทำให้ฝ่ายแนวร่วมของชนผิวขาวที่มีจำนวนน้อยกว่าจะเกิดความอ่อนแอออกไปทันทีฐานะของชาวยุโรปในมาตุภูมิของเราจะอยู่ในลักษณะที่เป็นรอง และกลายเป็นผู้ตามในขณะที่แนวร่วม

๓๘
Bernhard Dahm, op.cit., p.82.

ของชนเผ่าต่างมีความแข็งแกร่งขึ้นตามลำดับ ความเชื่อใจของชาวอินโดนีเซียก็จะเกิดขึ้นอย่างไม่
 มีอคติ" ^{๓๕} ย่อมแสดงให้เห็นแล้วว่าความคิดที่เกิดขึ้นในจิตใจของชุกการโนกับที่แสดงออกมาไม่ตรง
 กัน กล่าวคือในจิตใจนั้นอยากจะให้มีการสร้างรัฐชนรฐมานานแล้ว แต่พยายามแสดงออกมาให้เห็น
 จากการปราศรัยที่สมาคมอิสลามว่าไม่อยากจะให้เกิดขึ้น และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นได้แสดงออกมาเป็น
 ความขัดแย้งภายนอก คือการสร้างแนวร่วมของฝ่ายคนเผ่าต่างขึ้นมาในอินโดนีเซีย และสมมุติให้
 ฝ่ายแนวร่วมของคนเผ่าต่างคือศัตรูตามของ เรื่องเพี้ยบายมหาการที่จะให้ฝ่ายแนวร่วมของคนเผ่า
 ต่างทำการต่อต้านลัทธิอำนาจใหม่ต่อไป หลักฐานที่ยืนยันว่าชุกการโนคิดมานานแล้วเกี่ยวกับการ
 สร้างรัฐชนรฐนั้นมีอยู่ว่า ก่อนที่จะถึงวันทำพิธีเปิดสหพันธ์พรรคการเมือง ชุกการโนเคยเขียนบท
 ความเรื่องการสร้างรัฐชนรฐลงในวารสารที่ชื่อว่า "ดวงประทีปแห่งอินโดนีเซียหนุ่ม"
 (Toch of Young Indonesia) ภายใต้วชชื่อ "ไปสู่แนวร่วมของคนเผ่าต่าง" ^{๓๖}
 (Toward a Brown Front) ซึ่งออกเผยแพร่ก่อนที่เขาจะได้รับเชิญไปปราศรัยที่สมาคมอิสลาม
 หลักการอันชุกการโนพัฒนามาจากความคิดที่ว่า การกระทำก่อให้เกิดการตอบโต้ (Action
 created Reaction) ซึ่งเป็นการต่อสู้ระหว่างสิทธิกับอำนาจ ชาวอินโดนีเซียเป็นฝ่ายครอบ
 กรองสิทธิ (Action) ในขณะที่ฝ่ายรัฐบาลอาณานิคมครอบครองอำนาจ (Reaction) และผล
 ที่ได้รับคือชาวอินโดนีเซียจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามัคคีในชาติก็จะเกิดขึ้น ทำให้
 นัปลัทธิชาตินิยมเข้มแข็งยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะทำการต่อต้านอำนาจทางการเมืองของรัฐบาลอาณานิคม

(ข) กลยุทธ์ในการต่อสู้ทางการเมืองในระหว่างที่ผู้ปกครองอินโดนีเซีย
 ชุกการโนนั้นตั้งใจจะประกาศเอกราชให้แก่อินโดนีเซียให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
 แต่เนื่องจากระบอบการเมืองไม่เสียศูนย์อำนาจในการปกครอง กล่าวคือ แนวรัฐบาลอาณานิคมของ
 หมดอำนาจไปใน ค.ศ. ๑๙๔๒ แต่อำนาจที่เข้ามาแทนที่คือรัฐบาลทหารของผู้ปล้น การสืบต่ออำนาจ
 ทางการเมืองยังไม่สิ้นสุด เมื่อโอกาสไม่เอื้ออำนวย ชุกการโนก็ต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทาง

^{๓๕}
 Ibid., p.83.
^{๓๖}
 Ibid., p.84.

การเมืองต่อไปด้วยอุบายที่แยบยล คือถักตอข้างหนึ่งและพยายามแสดงออกมาอย่างหนึ่ง และให้ความ
 ชัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจแสดงออกมาเป็นความขัดแย้งภายนอก กล่าวคือ ในขณะที่รัฐการโนไม่พอใจ
 การกระทำของญี่ปุ่นนั้นก็พยายามประกาศออกมาอย่างเปิดเผยว่า อินโดนีเซียจะสนับสนุนการทำ
 สงครามกับสัมพันธมิตรของญี่ปุ่นโดยให้เหตุผลว่า (๑) ทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็กำลังเผชิญศัตรูและเป็น
 ศัตรูที่เหมือนกัน คือฝ่ายตะวันตก (๒) เป็นโอกาสเหมาะที่จะโน้มน้าวจิตใจและทาสยให้ชาว
 อินโดนีเซียเกิดความสำนึกต่อการดิ้นรนเพื่ออิสรภาพ (๓) เป็นโอกาสเหมาะที่จะพัฒนาความ
 สำนึกภายในชาติในลักษณะแนวร่วมของฝ่ายต่าง ๆ เข้าด้วยกัน (๔) เป็นโอกาสเหมาะที่จะต้อง
 แสดงให้ฝ่ายศัตรูเห็นว่าอินโดนีเซียได้เปรียบกว่าในทุก ๆ ด้าน ^{๓๓)}

ภายหลังที่ได้ประกาศนโยบายรวมเมืองกับญี่ปุ่นออกไปแล้ว ยังมีสิ่งที่น่าสนใจซ่อนเร้นอยู่ใน
 ถ้อยแถลงดังกล่าวข้างต้น และแสดงออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดเมื่อรัฐการโนเข้าไปสร้างความสัมพันธ์
 กับกลุ่มผู้นำชาตินิยมอีกครั้งหนึ่งในระยะเวลาใกล้เคียงกับที่เขาได้แถลงนโยบายดังกล่าวข้างต้นไปแล้ว
 และพยายามใช้ทุกโอกาสให้ญี่ปุ่นเห็นว่าจำเป็นที่จะให้การสนับสนุนญี่ปุ่นอย่างแน่นอน แต่ขอแน่ว่าญี่ปุ่น
 จะเข้าไปแทรกแซงการปฏิบัติงานที่ปล่อยให้เขารับผิดชอบไม่ได้ โดยอ้างว่าจะไม่มีความเป็นอิสระ
 และไม่มีความจำเป็นที่ญี่ปุ่นจะต้องเข้าไปแทรกแซงและตรวจสอบการปฏิบัติงานของเขาพร้อมกับให้
 คำมั่นสัญญาในทำนองที่ใหญ่โตที่มีความเชื่ออย่างสนิทว่า เมื่อใดก็ตามที่รัฐบาลญี่ปุ่นต้องการแนวร่วม
 แห่งชาวอินโดนีเซียก็ให้บอกมาเขาจะจัดการให้ อินโดนีเซียจะให้ความร่วมมือทุกวิถีทาง เพราะ
 ฉะนั้นทั้งฝ่ายต่างก็ถอยถอยอากัถยซึ่งกันและกัน และเขาช่วยพรให้ความร่วมมือของทั้ง ๒ ประเทศ
 จงเจริญ รัฐการโนจึงตกอยู่ในฐานะที่มีอำนาจมากที่สุดในการบริหารกิจการของประเทศ พลังมว
 ฒนทางก็ให้การสนับสนุนอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ในขณะที่เกี่ยวข้องกับกิจการต่าง ๆ ที่เป็นแกนนำใน
 การรวมพลังมวลชนที่ได้รับการพิจารณาให้จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลญี่ปุ่นให้การสนับสนุน เช่น กระบวน
 การปูเทระ (putera movement) ซึ่งรัฐการโนได้รับมอบหมายให้เป็นที่ประธาน เมื่อญี่ปุ่นของ
 กอดและอยู่ในฐานะที่มอบความไว้วางใจแก่รัฐการโนมากขึ้น การปฏิบัติงานก็เป็นที่ไปอย่างอิสระ

๓๓)

Ibid., pp.229 - 230,

ซูการ์โนได้ใช้โอกาสในช่วงจังหวะร่วมกับผู้นำชาตินิยมคนอื่น ๆ วางแผนดำเนินงานตามความต้องการที่แท้จริงที่เขาตั้งปณิธานไว้ ก็คือความเป็นเอกราชโดยการแบ่งสายการปฏิบัติงานออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ ๑ ซูการ์โนเป็นผู้นำในการปฏิบัติงานโดยการให้ความร่วมมือและสนับสนุนฝ่ายผู้ปฏิบัติงานอย่างเปิดเผย และจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเป็นการยืนยันกับผู้นำอินโดนีเซีย เขาข้างผู้ปฏิบัติงาน แต่เป็นที่รู้กันดีว่ามีพันธมิตรที่เป็นฝ่ายตะวันตก กลุ่มที่ ๒ ให้สังหารวีร์เป็นผู้นำวางแผนดำเนินงานอย่างลับ ๆ สะสมกำลังอาวุธและกำลังคนซึ่งเป็นกระบวนการนิยมชายที่ต่อต้านจักรวรรดินิยม กลุ่มนี้จะทำการต่อต้านผู้ปกครอง โสมภราชนเรื่อให้ชาวอินโดนีเซียเกลียดชังผู้ปกครองและมีหน้าที่ในการควบคุมเครื่องมือสื่อสารทุกอย่าง เพราะของกบฏคิดความเคลื่อนไหวของสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตลอดเวลาและกบฏรายงานผลความก้าวหน้าให้ซูการ์โนทราบเป็นระยะ ๆ กลุ่มที่ ๓ ให้ฮัตตาเป็นผู้นำในการปฏิบัติงานทั้งในกรณีเปิดเผย เพื่อช่วยเหลือซูการ์โนและกรณีลับที่ติดต่อติดต่อกับสังหารวีร์

ซูการ์โนต้องวางตัวเป็นคน ๒ หน้าควบคุมกันไป กล่าวคือ ในขณะที่ยัง (๑) ทำการต่อรองกับผู้นำวาทาณะสงครามกองมอบเอกราชแก่อินโดนีเซียทันที (๒) รวมพวกชาตินิยมเตรียมพร้อมเข้าทำการต่อสู้ไว้อย่างลับ ๆ (๓) ซูการ์โนต้องอยู่ในฝ่ายที่สนับสนุนผู้ปฏิบัติงานอย่างเปิดเผยในขณะที่ยังสนับสนุนเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชควบคุมไปด้วย

๒. การสร้างอารมณ์ให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งระหว่างประชาชนกับรัฐบาลอาณานิคมโดยวิธียุทธวิธีทางอุดมการณ์ กล่าวคือ อุดมการณ์ที่ซูการ์โนได้สร้างขึ้นและได้นำมาใช้เป็นยุทธวิธีในการสร้างความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับศัตรูของชาติ คือ (๑) อุดมการณ์ดีทีมาเหิน (Marhaenism) (๒) อุดมการณ์ห้าบัญญัติ (Pantja Sila)

สำหรับอุดมการณ์อันแรกเพื่อใช้เป็นกระจุกเงาสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมว่าเป็นอย่างไร ส่วนอุดมการณ์หลังเป็นเครื่องมือให้เห็นว่าเมื่ออินโดนีเซียได้รับเอกราชแล้วจะดำเนินการปกครองประเทศอย่างไร

^{๓๘}
Ibid., p.238.

๒.๑ อุดมการณ์ลัทธิมาเทิน มีพื้นฐานมาจากลัทธิมาร์กซิสม์-เลนินนิสม์ เพราะคำว่า "มาเทิน" ก็คือบุคคลที่มีความเป็นอยู่คล้ายกับชนชั้นกรรมาชีพ ซึ่งอุดมการณ์นั้นสอดคล้องกับแนวความคิดของมาร์กทิมองอ์คี่ในเชิงประวัติศาสตร์และให้ความสำคัญแก่ปัจจัยทางเศรษฐกิจและความประวัติศาสตร์ ชูการไถ่ถอนเป็นศูนย์กลางในชีวิตวิถีนิยม ซึ่งเป็นมอเกิดของลัทธิมาร์กซิสม์ - เลนินนิสม์ จนเป็นที่ยอมรับของบรรดานักประวัติศาสตร์ชาวอินโดนีเซียว่า "ชูการไถ่ถอนนำความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของลัทธิมาร์กซิสม์ ซึ่งเชื่อว่าโลกของเราประกอบด้วยสิ่งที่ไม่เคยขาดหายไป มาไถ่ถอนเป็นเสมือนไม้ค้ำเพื่อรับน้ำหนักและเหตุการณต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต" ชูการไถ่ถอนไม่พยายามไร้อลัทธิมาร์กซิสม์ - เลนินนิสม์ ท่ามกลางสภาพสังคมอินโดนีเซียโดยทรง หากแต่เพียงไปไถ่ถอนความคิดของลัทธิสังคมนิยม และลัทธิสังคมนิยมประชาธิปไตย มาเป็นพื้นฐานของลัทธิมาเทินเพื่อเป็นกระจุกเงาสะท้อนให้เห็นความยากจนคนแคบของสังคม ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกระทำของลัทธินายทุน ลัทธิมาเทินจึงเป็นอุดมการณ์ของการให้เห็นว่า (๑) สภาพทางสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นอย่างไร ไกรเป็นสาเหตุและ (๒) จะให้พวงมาเทินวางแนวทางการต่อสู้อย่างไร เพื่อแก้ไขสภาพสังคมที่กำลังเป็นอยู่ให้บรรลุเป้าหมายในอนาคต

๒.๒ อุดมการณ์หลักปรัชญาถือ ได้รับการพัฒนามาเป็นปรัชญาของรัฐ เพื่อเป็นแกนกลางแห่งความสามัคคีภายในชาติ ซึ่งจะเป็นมอเกิดของความรู้สึกในเรื่องความเป็นชาติ หรือลัทธิชาตินิยม เพราะมีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของ "ลัทธิไกรราษฎร์" ยสัมพันธ์กับปรัชญาของนักนิยมลัทธิมาร์กซิสม์บางคน และประเพณีดั้งเดิมของสังคมอินโดนีเซีย ก็คือความเห็นพ้องต้องกัน หลักปรัชญาถือทั้ง ๕ ประการอาจสรุปได้เป็น ๓ ประการ คือ (๑) สังคมนิยม (๒) สังคมนิยมประชาธิปไตย และ (๓) เชื่อในพระเจ้า จากหลักทั้งสามสามารถรวมเข้าเป็นหลักใหญ่เพียงหลักเดียว คือ "การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน" (Gotong-Royong)

ชูการไถ่ถอนนำอุดมการณ์ทั้ง ๒ มาไถ่ถอนสร้างความขัดแย้งหลายประการ แต่ที่สำคัญคือ

๓๔ Robert O. Tilman (ed.), Man, State and Society in Contemporary Southeast Asia (New York: Praeger Publishers, 1971), p.404.

อุดมการณ์ที่ขึ้นมาเห็น ชูการไม่โต้แย้งเป็นเครื่องมือในการแกชอกดาวหาท่อน้ำที่พากษาใน ค.ศ. ๑๙๓๐ โดยการชี้ให้เห็นว่าสังคมอินโดนีเซียในอดีตก็เป็นสังคมที่อุดมสมบูรณ์ การทำมาหากินของชาวอินโดนีเซียไม่เดือดร้อน แต่เมื่อมาถูกกฎหมายให้ตกเป็นอาณานิคม เป็นการกระทำของคนส่วนน้อยกษัตริย์คนส่วนมาก ซึ่งล้วนแต่เป็นพวกชาวนา กรรมกร ชาวประมง พ่อค้า ในสังคมอินโดนีเซียส่วนมากเป็นพวกมาแทน และพวกโครโม (Kromos) ซึ่งเป็นพวกยากไร้ในการทำมาหาเลี้ยงชีพ ชาวอินโดนีเซียทั้ง ๒ พวก จะรวมกันเป็นพรรคชาตินิยมแห่งอินโดนีเซีย เพื่อหาหนทางตอบสนองความต้องการของชาวมาแทนและชาวโครโม การกระทำของเขาไม่โต้แย้งที่จะเอาชนะลัทธิจักรวรรดินิยม แต่เขาต้องต่อสู้กับลัทธิดังกล่าวโดยการเร่งพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของชาวอินโดนีเซียให้ดีขึ้น เราจะชนะโดยวิธีการแบบนี้ก็แต่โดยการกระทำของชาวอินโดนีเซียซึ่งรวมกันเข้าเป็นกระบวนการมวลชน ชาตินิยมในลักษณะที่ขยายตัวไปทั่วประเทศ โดยการรวมพลังมวลชนควมมวลชน สำหรับมวลชนซึ่งเป็นคำขวัญของเราชาวอินโดนีเซียทั้งมวล เพื่อปลุกให้พลังมวลชนลุกขึ้นต่อสู้และแสวงหาความอยู่ดีกินดีของประชาชนทั่วประเทศ ส่วนอุดมการณ์ปัจจุบันนี้เกิดเป็นมโนเกิดของความรู้สึกในความเป็นชาตินิยม อันจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นและคำมั่นการปกครองประเทศเยี่ยงประเทศเอกราชทั้งหลายประเทศอื่นจะมากดขี่ข่มเหงไม่ได้

๓. การสร้างอารมณ์ให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งระหว่างประชาชนกับรัฐบาลอาณานิคมโดยไรการดำเนินนโยบายต่างประเทศ

ในความเป็นจริงการปฏิบัติการเกี่ยวกับประเทศอื่น ๆ ก่อน ค.ศ. ๑๙๔๕ ไม่ค่อยเด่นชัด เพราะยังตกเป็นอาณานิคม แต่กระบวนการกอบกู้เอกราชพยายามปฏิบัติการเกี่ยวกับการต่างประเทศในลักษณะที่ก่อให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งดังนี้ คือ (๑) พยายามรณรงค์ให้ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียทราบความเคลื่อนไหวของกระบวนการกอบกู้เอกราชของอินโดนีเซียซึ่งมีชูการ์โนเป็นผู้นำว่าชาวอินโดนีเซียพร้อมที่จะร่วมกันต่อต้านการกดขี่ของเหล่าเมืองขึ้น พวกทุนนิยมและพวก

๘๐
Bernhard Dahm, op.cit., pp.143 - 144, Willard A.Hanna, op.cit., p.12.

จักรวรรดินิยมที่มุ่งจะครอบงำโดยผลประโยชน์จากเอเชียไปบำรุงความสุขของตน (๒) ภาวะของการ
 ครอบงำเอกราชโลกตกลงกับองค์การมวลชนในต่างประเทศ เช่น สหพันธ์กรรมกรในเมืองกว้างตุง
 (Ban-pacific Labour) เพื่อให้ทำหน้าที่เป็น "กองรักษาคาแปซิฟิก" (outpost in
 the pacific) (๓) ชูการโน้มน้าวความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะสร้าง "สหพันธ์แห่งเอเชีย"
 (Ban-Asianism) โดยประสงค์ให้ชาวเอเชียรวมกันและพร้อมใจกันต่อสู้กับพวกตะวันตก
 ตกที่มีอิทธิพลอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งได้แก่อังกฤษ อเมริกา และอื่น ๆ เพราะเป็นพวกจักรวรรดิ
 นิยม ใน ค.ศ. ๑๙๒๕ ชูการโน้มน้าวได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับความปลอดภัยทางคาแปซิฟิกว่าทั้งอังกฤษ
 และอเมริกาตลอดจนญี่ปุ่นต่างก็หวังที่จะครอบครองความเป็นใหญ่สิ่งใด ๒ ตัว คือ อังกฤษและ
 อเมริกา โดยเฉพาะอเมริกาจะขยำญี่ปุ่นเสียเมื่อใดก็ได้ เพราะอเมริกากำลังปิดล้อมญี่ปุ่นโดยกำลัง
 ทางเรือที่เกาะฮาวาย เกาะกวม มินดา ส่วนอังกฤษตั้งฐานทัพที่สิงคโปร์ ชูการโน้มน้าวได้แสดงความ
 เห็นต่อไปอีกว่า สงครามแปซิฟิกจะไม่ก่อให้เกิดความเป็นอิสระภาพ แต่สงครามดังกล่าวเป็นเพียงตัว
 เร่งเร็วให้ประเทศต่าง ๆ ใ้รับอิสระภาพเร็วขึ้น ในการพิจารณาพิพากษาคดีใน ค.ศ. ๑๙๓๐
 ชูการโน้มน้าวกล่าวต่อหน้าผู้พิพากษาว่า "เราไม่แน่ใจว่าสงครามแปซิฟิกจะเกิดขึ้นในปีหรือไม่ และ
 เราไม่แน่ใจว่าจะเกิดขึ้นในระยะอันสั้นหรือไม่ แต่เราเพียงมั่นใจว่าถ้ามีการแข่งขันกันระหว่าง
 อเมริกา อังกฤษ กับญี่ปุ่น ก็จะทำให้สงครามเกิดขึ้นอย่างแน่นอน"^{๘๒}

๒. การสร้างองค์การ ความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างองค์การกับการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ
 เป็นไปในลักษณะที่เป็นเหตุและเป็นผล การสร้างอารมณ์เป็นเหตุ ส่วนการสร้างองค์การเป็นผล
 กล่าวคือ เมื่อชูการโน้มน้าวใช้ยุทธวิธีทางบุคลิกภาพ อุดมการณ์และการดำเนินนโยบายต่างประเทศ
 เป็นแผนปฏิบัติการทางการเมืองแล้ว ย่อมทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกขัดแย้งกับรัฐบาลอาณานิคม
 เมื่อการสร้างอารมณ์เกิดขึ้นแล้วก็ถัดมาสร้างขวัญ เพราะอารมณ์ช่วยสร้างขวัญ ก่อสร้างภาวะ
 จิตทั่วไปในหมู่สมาริทธิพร้อมที่จะเสียสละ เมื่อกฎร่วมกันหรืออุทิศตนต่ออุดมการณ์ ทำให้จิตสำนึก

^{๘๑} Bernhard Dahm, op.cit., p.64.
^{๘๒} Ibid., pp.109, 116 - 117.

ขยู่เสมอว่า อยู่ด้วยกันและเป็นพรรคพวกเดียวกัน ทำให้กลุ่มเกิดความสามัคคีโดยสร้างสัญญาบัตรขึ้น และพิธีการที่เป็นจุดรวมความสามัคคี การปฏิบัติงานของกระบวนการก็จะประสบความสำเร็จตามขั้น ตอนประกอบกับทัศนะของกระบวนการ เป็นที่ยอมรับทั่วไป กระบวนการจะเปลี่ยนฐานะมาเป็นองค์ การ^{๔๓} และองค์การจะทำหน้าที่เป็นกลไกในการต่อสู้หรือครองในทางการเมืองกับรัฐบาลอาณานิคม เนื่องจากการสร้างองค์การของกระบวนการกอบกู้เอกราชแห่งอินโดนีเซียเพื่อวางแผนการ ปฏิวัติ เพราะฉะนั้นลักษณะขององค์การในการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองของ ชูการ์โนจะ เป็นไปในเชิงที่สอดคล้องกับการสร้างองค์การตามกฎเหล็กของไมเคิล^{๔๔} (Michels) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างองค์การในลักษณะของพรรคสังคมนิยมและสหภาพแรงงานในเยอรมันซึ่งมีโครงสร้างที่สำคัญ ๒ ประการ คือ (๑) รวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางภายใต้การบริหารของคณะกรรมการในการต่อสู้ทางการเมือง (๒) องค์การจะต้องแข็งแกร่งและมีแผนปฏิบัติการอย่างรวดเร็ว รุนแรง เพื่อป้องกันพลังของฝ่ายอนุรักษนิยม

๒.๑ การสร้างองค์การอันเป็นผลมาจากการใช้ยุทธวิธีทางบุคลิกภาพ

การแสดงปฏิกริยาตอบโต้ในลักษณะที่มีพลังเคลื่อนไหวอย่างมีระเบียบกบฏต่อ เมืองยอมเป็นเหตุให้มีการระบดทางอารมณ์ จึงนำไปสู่การสร้างองค์การ สร้างสัญญาบัตร และ ทำพิธีต่าง ๆ

๒.๑.๑ การระบดทางอารมณ์ยอมนำไปสู่การสร้างองค์การ เมื่อชูการ์โน พิจารณาเห็นแล้วว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องรวมพลังกับเพื่อให้เกิดุมรึกชาติทั้ง หลายที่แตกแยกกันมีสิ่ง ยึดมั่นในการต่อสู้ ดังนั้นในวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๗ ชูการ์โนได้จัดตั้งสหภาพชาตินิยมแห่ง อินโดนีเซีย (Indonesian Nationalist Union) ขึ้นมา และได้รับการพัฒนามาตาม

^{๔๓} ประเสริฐ แยมกฉิมพุง (แปล), พฤติกรรมรวม (พระนคร: โรงพิมพ์สำนักนายกรัฐ มंत्री, ๒๕๑๓), หน้า ๔

^{๔๔} David L. Sills (ed.), International Encyclopedia of the Social Sciences Volume 11 (New York: The Macmillan Company and the Free Press, 1972), p.300.

ลำดับดังนี้ ใน ค.ศ. ๑๙๖๘ ได้เปลี่ยนมาเป็นพรรคชาตินิยมแห่งอินโดนีเซีย (The Partai Nasional Indonesia) ถึงขั้นชูการโน้มน้าวว่าความพร้อมเพรียงในการรวมพลังมวลชนสนับสนุนการปฏิวัติจะสมบูรณ์แล้ว ทั้งผู้นำและผู้ตามก็พร้อม ส่วนเป้าหมายคือ เอกราชที่สมบูรณ์และการที่จะใช้โคมาซึ่งเอกราชจะต้องไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลอาณานิคม และเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้พรรคการเมืองดังกล่าวมากขึ้น ต่อมาได้จัดตั้งสหพันธ์พรรคการเมือง ซึ่งพรรคชาตินิยมแห่งอินโดนีเซียเป็นแกนนำกลุ่มการเมืองอื่น ๆ อีก ๖ กลุ่ม เป็นสหพันธ์พรรคการเมืองแห่งอินโดนีเซีย (Permufakatan Partai-Partai Politik Indonesia) และพรรคการเมืองดังกล่าวได้วางแผนทำการปฏิวัติในโอกาสที่มาร่วมกับพรรคการเมืองอื่น ๆ โดยคำเชิญกิจกรรมทางการเมืองมากมายแต่ที่สำคัญคือ แบ่งเมืองมีจุดออกเป็น เขต เขตเมืองมีจุดตอนเหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก ส่วนกลาง และนอกเมืองมีจุด ชูการโน้มน้าวการปราศรัยให้ประชาชนขัดแย้งกับรัฐบาลอาณานิคม เขตละ ๑ สัปดาห์ติดต่อกันไปจนได้ชื่อว่า "สิ่งแห่งเวทีการเมือง" และเดินทางไปปราศรัยที่เมืองอื่น ๆ ด้วย ตลอดจนการทำกิจกรรม

๒.๑.๒ การระบาคทางอารมณ์นำไปสู่การสร้างขวัญด้วย การสร้างสัญลักษณ์เชชูการโน้มน้าวสร้างเอกลักษณ์ของกระบวนการและเอกลักษณ์ของชาติ อ้าทอให้เกิดความภาคภูมิใจและความกล้าหาญ และเพื่อให้ผู้นำเป็นที่ยอมรับของประชาชนว่า ผู้นำผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมของชาติ ชูการโน้มน้าวหลังจากจัดตั้งพรรคการเมืองเรียบร้อยแล้ว ก็พยายามให้สมาชิกของพรรคมีเครื่องแบบ ภาษาอินโดนีเซีย ชงชาติ และเพลงชาติ

๒.๑.๓ การระบาคทางอารมณ์นำไปสู่การทำพิธีต่าง ๆ เพื่อเพิ่มคุณค่าถึงใจของสมาชิก เชชูในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ ชูการโน้มน้าวกระทำพิธีประกาศปฏิญญาแห่งความเป็นเอกราชของอินโดนีเซีย อันเป็นหลักเอกภาพใถ่จะแบ่งแยกมิได้ว่า "อินโดนีเซียเป็นชาติเดียว

๘๘ Gunung Agung (H.K.), (ed.), op.cit., pp.88 - 90.
 ๘๖ Lucian W.Pye, Aspects of Political Development (Boston : Little, Brown Company, 1966), p.107.

ภายใต้กรรมชงนั้นเดียว และใช้ภาษาเพียงภาษาเดียวเท่านั้น" ^{๘๗} กระบวนการกอบกู้เอกราชได้ชักชวน
ชาติและร้องเพลงชาติร่วมกันเป็นครั้งแรก

๒.๒ การสร้างองค์การอันเป็นผลมาจากการใช้ยุทธวิธีทางอุดมการณ์ ผลจากการใช้
อุดมการณ์ลัทธิมาเเนเพื่อสร้างความขัดแย้งระหว่างประชาชนที่เป็นพวกมาเเนกับรัฐบาลอาณานิคม
นำไปสู่การจัดตั้งพรรคมาเเน (Marhaenist Party) และมีรายงานแบบประชาธิปไตยรวม
อำนาจไว้ที่ส่วนกลางให้อำนาจสูงสุดแก่หัวหน้าพรรคในการควบคุมสมาชิกและนำพลังสมาชิกไปใช้ใน
ทิศทางที่ต้องการ ชูการ์โนเป็นประธานพรรคดังกล่าว จึงได้ชื่อว่าเป็นบิดาของพวกมาเเน.

๒.๓ การสร้างองค์การอันเป็นผลมาจากการใช้ยุทธวิธีทางการดำเนินนโยบายทาง
ประเทศ ความคิดในเรื่อง "วิญญูชนแห่งเอเชีย" บอมนำไปสู่การร่วมมือระหว่างองค์การมวลชนที่
เป็นสมาชิกของกระบวนการกอบกู้เอกราชกับองค์การมวลชนอื่น ๆ ในต่างประเทศที่นโยบายต่อ
ต้านลัทธิอาณานิคม ลัทธิทุนนิยม และลัทธิจักรวรรดินิยม ซึ่งความคิดในเรื่องนี้มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติ
การเกี่ยวกับกิจการต่างประเทศของชูการ์โนเป็นอย่างมากภายหลังที่ได้รับเอกราชแล้ว

๓. การปฏิวัติ การใช้ยุทธวิธีทางบุคลิกภาพ อุดมการณ์ และการดำเนินนโยบายทาง
ประเทศมีส่วนสัมพันธ์กับการปฏิวัติการในชั้นทำการปฏิวัติด้วยประการ แต่ที่สำคัญ คือ

๓.๑ การใช้ยุทธวิธีทางบุคลิกภาพในการทำการปฏิวัติ เนื่องจากการปฏิวัติในอินโดนี
เซียที่ระบุดั้งเดิมที่นำมายถึงการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในระหว่าง ค.ศ. ๑๙๔๕ - ค.ศ. ๑๙๔๘ การปฏิวัติ
เกิดขึ้นเพราะระบบการเมืองเสียศูนย์อำนาจในการปกครอง กล่าวคือเมื่อญี่ปุ่นซึ่งยึดครองอินโดนี
เซียโดยรัฐบาลทหารติดต่อกันมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๒ ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลก
ครั้งที่ ๒ ใน ค.ศ. ๑๙๔๕ ช่องว่างแห่งอำนาจจึงเกิดขึ้น เนื่องจากรัฐบาลทหารญี่ปุ่นถอนออกจาก
ขณะที่กระบวนการกอบกู้เอกราชแข็งแรงแรงจี้มาตลอดเวลา เมื่อญี่ปุ่นยอมแพ้ฝ่ายสัมพันธมิตรซึ่งหวัง
ที่จะเข้ายึดครองอินโดนีเซียในฐานะอาณานิคมต่อไปก็ไม่สามารถที่จะเข้ามาอีกของว่างแห่งอำนาจ

^{๘๗}
Gunung Agung (H.K.), (ed.), op.cit., p.87.

ที่เกิดขึ้นได้ทันที เพราะฝ่ายสัมพันธมิตรแม้ว่าจะชนะสงครามก็จริง แต่คงสูญเสียกำลังคนและอาวุธไปมากมาย เมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรไม่สามารถปิดช่องว่างแห่งอำนาจให้สืบทอดเนื่องจากรัฐบาลทหารญี่ปุ่นได้ กระบวนการกอบกู้เอกราชซึ่งพัฒนาตัวเองมาตลอดเวลาก็เข้าปิดช่องว่างแทนภายใต้การสนับสนุนของพลังมวลชนโดยการประกาศเอกราชในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ การปฏิวัติก็เกิดขึ้น เมื่อการปฏิวัติเกิดขึ้นระบบการเมืองภายใต้รัฐบาลทหารญี่ปุ่นก็ถูกทำลายลงไป สถาบันทางการเมืองที่จะเข้ามารับผิดชอบในการบริหารประเทศก็ไม่มี ชูการ์โนจึงกลายเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตการเมืองของอินโดนีเซีย และเรียกร้องให้มีการปฏิวัติศูนย์กลางอำนาจของฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้ คือ (๑) การทำลายล้างอำนาจของรัฐบาลทหารญี่ปุ่น (๒) การทำลายล้างอำนาจของกองทัพสัมพันธมิตร (๓) การทำลายล้างอำนาจของเบเนเซอร์แลนค์

การทำลายล้างอำนาจของรัฐบาลญี่ปุ่น เนื่องจากรัฐบาลทหารของญี่ปุ่นยังต้องรักษาสถานการณังกังเค็มไว้ ทั้ง ๆ ที่ชูการ์โนได้ประกาศเอกราชไปแล้ว แต่ภายหลังประกาศเอกราช ทหารญี่ปุ่นก็ยังงัดใช้อำนาจปกครองเหมือนเดิม ชูการ์โนถือว่าเมื่อประกาศเอกราชครั้งหนึ่งแล้วจะต้องเป็นเอกราชตลอดไป ชูการ์โนจึงสั่งให้ทุกฝ่ายเตรียมพร้อม และสู้ตาย เพื่อยึดอำนาจจากรัฐบาลทหารของญี่ปุ่นโดยการเข้ายึดโรงงานอุตสาหกรรม สถานีรถไฟ ยึดกิจการไปรษณีย์โทรเลข โทรทัศน์ สถานีวิทยุกระจายเสียง และจุดยุทธศาสตร์อื่น ๆ

การทำลายล้างอำนาจของกองทัพสัมพันธมิตร กองทหารสัมพันธมิตรภายใต้การนำของนายพลเมฆา แบทเทม เมื่อประกาศว่า "กองกำลังทหารภายใต้การนำของเขาจะรักษาความสงบและความเรียบร้อยจนกว่าจะถึงวาระที่รัฐบาลถูกต้องตามกฎหมายของ เบเนเซอร์แลนค์แห่งหมู่เกาะอินเดียนตะวันออกสามารถปฏิบัติงานได้อีกครั้งหนึ่ง" ในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ ฝ่ายสัมพันธมิตรประกาศให้อินโดนีเซียว่างอาวุธและอย่าคิดต่อต้าน แต่ชาวอินโดนีเซียถือว่าฝ่ายสัมพันธมิตรยัง

๔๔ Willard A. Hanna, *op.cit.*, p.45.
 ๔๕ Howard Palfrey Jones, *op.cit.*, p.100.

มีความประสงค์ที่จะดำเนินการปกครองในรูปของอาณานิคมต่อไป เพราะฉะนั้นแผนที่จะวางอาวุธ
กลับหันมาจับอาวุธโจมตีกองทหารสัมพันธมิตร โดยกองทัพอาสาสมัครชาวอินโดนีเซียไม่น้อยกว่า
๒๐,๐๐๐ คน ภายใต้การสนับสนุนของเขาวงกตที่รุนแรงที่บางครั้งในเอกสารประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ คน ๕๐

การทำอย่างอ่าวของเนเธอร์แลนด์ นายพลเมมา แมตเตน ถูกบังคับโดย ดร.ชาดส์
ฟอนเคอร์ปลาตส์ (Charles Vander Plas) ผู้แทนของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ที่ถูกส่งมาเพื่อ
ร่วมปลดอาวุธทหารญี่ปุ่น ในสิ่งที่ทหารญี่ปุ่นทำการจับกุมพวกเขาในลักษณะที่ก่อความวุ่นวายในกรุง
จาการ์ทั้งหมด แต่พลเมมา แมตเตน แย้งว่า การถือของเขามีเพียงรักษาดินแดนแห่งนี้ไว้จน
กว่าเนเธอร์แลนด์จะสามารถเข้าแทนที่ได้ โดยจัดตั้งรัฐบาลอาณานิคมขึ้นมาปกครองอีกเท่านั้น ทาง
ทหารเนเธอร์แลนด์จึงได้สร้างความเคียดแค้นแก่ชาวอินโดนีเซียต่าง ๆ นานา เช่น จับ ชก ยิง
ทิ้ง ชูการ์ไนจีงทางป้องกันโดย (๑) ให้ประชาชนอยู่ในบ้าน (๒) ห้ามออกมาเดินตามถนนกลาง
หลังพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ถึงกระนั้นก็ความสมานึกของกระบวนการคนผู้รักชาติบางกลุ่มถูกจับไป
ในขังงานเยี่ยงทาสหรือไม่ก็ถูกดาเยียงสัตว์ป่า ผู้หญิงและเด็ก ๆ ถูกฆาตกรรม ส่วนชูการ์ไนเองทหาร
เนเธอร์แลนด์สะกดรอยตามเพื่อต้องการฆ่าไม่ว่าโดยวิธีใด จนถึงกับต้องเปลี่ยนที่นอนทุกคืน ปลอม
ตัวเป็นภรรยาขี้บอด หรือคนขี้บอดสามล้อ ลอยส่งกองทัพอาสาสมัครทำการสู้รบแบบกองโจร โดย
ข้ามเปิดฉากรบกลางถนน หรือในที่โล่งแจ้ง หากแต่เมมาแมตเตนกำลังเข้าตั้งมั่นตามชายป่าและสุ่มตุม
ซ่อนไม่ แล้วใช้เหยื่อล่อทหารเนเธอร์แลนด์ให้หลงกล เมื่อได้โอกาสให้เขาทำการโจมตีทันที ทำให้
กองกำลังของเนเธอร์แลนด์ถูกฆ่าและเสียหายมาก เมื่อเห็นว่าไม่มีทางเอาชนะกองทหารที่ชำนาญ
การรบแบบกองโจรได้ นายกรัฐมนตรีเนเธอร์แลนด์ก็ยอมทำการเจรจากับชูการ์ไน ๕๑

๓.๒ การใช้ยุทธวิธีทางอุดมการณ์ในการทำการปฏิวัติ

อุดมการณ์มีส่วนสัมพันธ์กับ การปฏิวัติในอินโดนีเซียที่สำคัญคือ การปฏิวัติเป็น
เสมือนธาตุที่สำคัญอันหนึ่งในการทำให้อุดมการณ์ได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพราะเมื่อพิจารณา

๕๐
Ibid., pp.101 - 102.

๕๑
Gunung Agung (H.K.), (ed.), op.cit., pp.233 - 234.

จากการปราศรัยในโอกาสต่าง ๆ แล้ว ชูการ์โน้มักจะเรียกเรื่องใหม่ที่มีการถกกันต่อไปไม่หยุดยั้ง จนกลายเป็นว่าการปฏิวัติคือการต่อสู้กันรบอย่างไม่มีวันสิ้นสุด การปฏิวัติที่แท้จริงของอินโดนีเซียเพื่อใช้โค่นล้มเอกราชมี ๒ การปฏิวัติ และรวมเป็นหนึ่งการปฏิวัติ กล่าวคือ การปฏิวัติแรกเกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๔๕ โดยที่กระบวนการกอบกู้เอกราชประกาศไม่ยอมอยู่ภายใต้การปกครองของเนเธอร์แลนด์ และการปฏิวัติครั้งที่ ๒ คือการปฏิวัติที่ต่อต้านกัมพูชาภายหลังประกาศเอกราชแล้ว จนได้รับเอกราชจากเนเธอร์แลนด์ใน ค.ศ. ๑๙๔๘ เพราะฉะนั้นความคึกคักในเรื่องการปฏิวัติก็อยู่หลังอันต่อเนื่องที่เกี่ยวกับอุดมการณ์ของอินโดนีเซีย^{๕๒}

๓.๓ การไขว่คว้าวิสัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติกิจการต่างประเทศในการปฏิวัติ

ภายหลังที่ประกาศเอกราชแล้ว บิดาที่ตามมาคือการรับรองเอกราชโดยประเทศต่าง ๆ ชูการ์โนเองยอมรับว่าบิดาเขาเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมากโดยเฉพาะภายใต้ภาวะการทางการเมืองระหว่างประเทศที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ซึ่งก็ยังไม่คงปกครองต่อไป แต่เมื่อได้ประกาศเอกราชไปแล้วก็ได้ดำเนินการเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจการต่างประเทศที่สำคัญ ๒ ประการ เพื่อสนับสนุนการปฏิวัติ คือ (๑) การแสวงหาผู้รับรองการปฏิวัติของกระบวนการกอบกู้เอกราช (๒) การเจรจาเพื่อให้เนเธอร์แลนด์ยอมรับเอกราช

การแสวงหาประเทศต่าง ๆ รับรองการประกาศเอกราชของกระบวนการกอบกู้เอกราชโดยปฏิบัติดังนี้ (๑) ได้ดำเนินการโดยมอบหมายให้นายอาดัม มาดิด แจ็งชาวให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกทราบเกี่ยวกับการประกาศเอกราชของอินโดนีเซียภายใน ๑ สัปดาห์ (๒) ชูการ์โนมีวิสัยการปราศรัยทางวิทยุกระจายเสียงขอความช่วยเหลือจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อให้ช่วยพิจารณาหาทางระงับเหตุการณที่กำดั่งวุ่นวายพร้อมกับแจ้งสถานการณ์ไปยังรัฐบาลอังกฤษในกรุงลอนดอนพิจารณาแก้ไข (๓) ขอรับรองให้ชาวโลกทั้งมวลรับรู้และช่วยยับยั้งการสู้รบแบบการมาดัก

^{๕๒} Charles W. Anderson Fred R. Vonder Mehden and Crawford Young, Issues of Political Development (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Engle Wood Cliffs, 1967), pp.104 - 106.

อย่างจงใจของผลาญโดยเร็วที่สุด (๘) โทษประหวังไปยังประธานาธิบดีทรูแมนของอเมริกา
เพื่อให้พิจารณาหาทางป้องกันความเป็นคอมมิวนิสต์

การเจรจาต่อรองเพื่อให้เนเธอร์แลนด์ยอมเอกราชแก่อินโดนีเซีย
นับแต่ประกาศเอกราชใน ค.ศ. ๑๙๔๕ เนเธอร์แลนด์ได้มีมติรัฐเอกราชของอินโดนีเซีย
ซึ่งการโง่งองทางทหาร เพื่อให้ไคมาซิงเอกราช ใน ค.ศ. ๑๙๔๖ ได้มีการเจรจาต่อรองเพื่อ
ลงนามในข้อตกลง "ลิงกาดจาตี" (The Linggadjadi Agreement) และมาลงนามกันใน
ค.ศ. ๑๙๔๗ ภายหลังจากมีการรอนานกันแล้วเนเธอร์แลนด์ยังคงจะไม่ยอมตกลง จึงได้ทำการเจรจ
กันอีกใน ค.ศ. ๑๙๔๘ ฝ่ายเนเธอร์แลนด์ก็ตกลงยอมปฏิบัติตามข้อเสนอของฮูการ์โงและได้ลงนามใน
ข้อตกลง "เรนวิลล์" (The Renville Agreement) โดยเนเธอร์แลนด์ยอมมอบเอกราชใน
วันที่ ๒๘ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๘^{๕๓}

ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าฮูการ์โงประสบความสำเร็จในการต่อสู้เพื่อให้
ไคมาซิงอำนาจทางการเมือง ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๔๗ - ค.ศ. ๑๙๔๘ ส่วนการรักษาไว้ซึ่งอำนาจทาง
การเมืองระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ค.ศ. ๑๙๕๔ จะได้วิเคราะห์ต่อไปในตอนที่ ๓, ๔ และ ๕

^{๕๓} Howard Palfrey Jones, op.cit., p.104, Willard A.Hanna, op.cit., pp.57 - 58.